

Elif TUNÇ

SIRLARIMI ÖĞRENEN KUŞ

Bir gece oturmuş ağlarken pencerenin önünde, ansızın bir kuş geldi. Pencerenin önüne kondu. İçimi dökecek , dertlerimi paylaşacak kimse yoktu yanımda . O kuşa içimi açmak istemiştım ki onun yaralı olduğunu fark ettim. Bacağı sakatlanmıştı . Onun da benim gibi üzgün bir hali vardı. Pencereyi açıp kuşu içeri aldım. Altına yumuşak bir yastık koydum. Onun acı çekmesine dayanamadım. Bacağını sarmaya çalıştım . Bacağını sararken tüm sırlarımı, dertlerimi anlattım ona. Onu bırakmak istemiyordum. O kuş benim dostum olsun istemiştım ama bunun olamayacağını biliyordum. Pencereyi açtım ve o kuş sırlarımla beraber uçtu ve gitti .

Derya ZOBA
YÜRÜMEK

Yine her sabah olduğu gibi günün ilk ışıklarıyla pencere kenarında sırtında çanta ile koşuşturarak okula giden çocukları izliyorum. Hepsi sabahın erken saatlerinde evinden çıkmakta zorlanıyor gibi. Ne müthiş bir duygudur okula gitmek, yürümek, koşmak... Deli olduğumu düşünüyorsunuz değil mi? Ben deli değil bacakları tutmayan on yedi yaşında bir genç kıyım. Çocukken en büyük hayalim annemin temizliğe giderek bana zar zor aldığı kırmızı ayakkabıları giyebilmektı. Gün geçtikçe benimle birlikte hayallerim de büyüyor. Değişmeyen tek hayalim hiç durmadan koşmak ve yürümek. Başka hayallerim de var tabii mesela; ata binmek, yazar olmak, okula gitmek gibi. Ancak üzgün ve ümitsiz gözlerle yüzüme bakan doktorları gördükçe her geçen gün biraz daha azalıyor hayallerime olan tutkum. Aslında canımı acıtan asla gerçekleşmeyecek olan hayallerim değil de doktorların yürümesi imkansız demesine rağmen benim kıyım yürüyecek diyerek temizliklere gidip tedavi parası toplamaya çalışan zavallı annem...

Ben kimsenin kıymetini bilmediği bir şeye muhtacım. Bedenimi taşıyabilecek bacaklara muhtacım. Bazen pencere kenarında sokaktaki insanları izlerken ayağı taşa takıldığı için öfkelenen insanlar görüyorum. Ne güzel söylemiş Necip Fazıl: 'Ayağın taşa takıldı diye sinirlenme, dua et ki taşa takılan bir ayağın var.' Beni görerseniz daha iyi anlarsınız bu sözün büyüklüğünü.

Ben içimde kopan fırtınaları bir kağıda bir de ölmüş babamdan kalan tek bir fotoğrafa anlatabiliyorum. Sonra da hep susuyorum. Konuşacak güç bulamıyorum. Ama tek bir şey var: 'Anne gezindiğıniz bağ, baba yaslandığınız dağdır.' Aslında bu yazdıklarım kıymetini bilmediklerinizin en kısa özetidir.

Fatma Nur KILIÇ

Elif AYDOS
SORMADIN MI?

Ey nefsinı korumamış,
Ruhuna zulüm etmiş insan.
Dünyaya niye geldiğini,
Merak edip sormadın mı?

Ömrün bir gün biteceğini,
Doğan her şeyin öleceğini,
Cenneti, cehennemi göreceğini,
Merak edip sormadın mı?

Peygamberin hayatını,
İndirilen kitabını,
Sevabını, günahını,
Merak edip sormadın mı?

Doğan güneşin batışını,
Ağlayınca akan gözyaşını,
Kuruyan yaprağın sararışını,
Merak edip sormadın mı?

El açıp ettiğın duanı,
Affedilen günahını,
Sana verilen bu canı,
Merak edip sormadın mı?
Sen hiç müslüman olmadın mı?

Elif ÇOÇAK ELİF

Çok soğuk bir kış günüydü, hava zifiri karanlık, gökyüzünün tam ortasında geceyi aydınlatmaya çalışan ay bile titriyor ama derdini kimseye anlatamıyordu. Kars'ın Sarıkamış ilçesinin Beşyol köyünde harabe olmuş, duvarları uzun yıllar metrelerce kara meydan okumuş ama artık ufak bir su damlasına tenezzülü kalmamış bir evin içerisinde yaşayan iki yoksul insanın öyküsünü anlatmak istiyorum sizlere....

Yusuf amca yıllardır çocuk hasretiyle yanıp tutuşur ,Afife teyze ise Yusuf amcaya bir evlat veremediği için kendini harap ederdi.Yusuf amca ,içerisindeki evlat eksikliğini doldurabilmek için köyde yaşayan çocukları bağrına basar onlara kendi öz evlatlarıymışçasına muamele ederdi . Nerede bir yoksul varsa yardımına koşar bütün köylünün hayır duasını alırdı . Yusuf amca ve Afife teyze birbirlerini severek evlenmişlerdi . Yusuf amca , bir evladı olması için harcamıştı tüm varını yoğunu . Afife teyze ise bir evlat için harcamıştı gençliğini ve ağartmıştı saçlarını .Yusuf amca köyün çobanı idi . Tüm köylü çok severdi onu. Yine çok soğuk bir akşam vakti ısınmak için sobaya üç beş odun attıktan sonra Afife Teyze'nin gözlerine hasretle baktı Yusuf amca .Afife teyze , pişmanlık duyarcasına kaçırdı gözlerini , iki damla yaş süzüldü Yusuf amcanın göz pınarlarından ve 'Ya Rabbim yalvarırım bir evlat' dedi , titrek ağlamaklı çenesi . Allah dualarını kabul etsin dedi içinden kısık ve ürkek sesiyle Afife teyze . Birkaç ay sonra hikmetinden sual olunmayan , yerin ve göğün tek sahibi Allah kabul etmişti duasını .Yoğun kar yağışına rağmen köylünün hayvanlarına kışı geçirebilmeleri için saman dağıttıktan sonra virane evinin yolunu tuttu Yusuf amca . Kulağına Hızır (a.s) fısıldarcasına sevinçliydi. Yavaş yavaş yaklaşıyordu yaşlı ama sıcak yuvasına . Afife teyze ise ecel terleri döküyordu evinde.

Yusuf amca , kapısını çaldı yoksul evinin ama açan olmadı .Afife teyzenin acılı sesini duydu , korku içerisinde , buz tutmuş kaşlarını çatarak birkaç metre geri çekildi , acele ile tam kapıyı kıracaktı ki birkaç kadın çocuk bırakıverdiler kucağına. Yusuf amca görmüştü Allah'ın mucizesini şükürler olsun dedi,şükürler olsun Ya Rabbim sana. Alnından öptü Afife teyzeyi . Evet artık kendine güveniyordu , artık çok güçlüydü Afife teyze . Çünkü , Yaradanın vaat ettiği cenneti ayaklarının altına almıştı artık . Sıra gelmişti nur topu gibi güzelli kızlarının ismini koymaya. Yaradana baktı Yusuf amca ve üzerine yağın nuru gördü . Her kış görür idi ama bu kış kar değil nur yağıyordu gökten Yusuf amcanın üzerine. Afife teyzenin gözlerine bakıp , "Hanım sen ne dersin?" dedi. Afife teyze utangaç bir sesle "Sen ne dersin o olur bey." dedi . Afife teyze ve Yusuf amca ince ince yağın karın adını koydu . Ona Elif dedi . Elif olsun ismi dedi Yusuf amca. Kucağına aldı Elif'i ezan okudu kulağına , sonra hasretle bastı bağrına .Yıllar yıllar geçti aradan. Okul çağına geldi küçük Elif, ilkokul bire yazdırdı babası onu . Köylü pek sıcak bakmazdı kız çocuklarının okumasına ama Yusuf amca bambaşkaydı . Kızını okutacaktı. Elif , babasının emeklerini bir bir ödercesine ilkokulu ve ortaokulu çok başarılı bir öğrenci olarak bitirmişti .Köylüler , aklını karıştırmaya çalışıyorlardı Yusuf amcanın fakat tüm zorluklara meydan okuyan Yusuf amca hiç zorlanmıyordu köylüye meydan okurken . Elif liseye gelmişti ama köyde lise yoktu .Yusuf amca kafasına koymuştu okutacaktı Elif'i. Gerekirse terk edecekti köyünü . Sarıkamış merkezde buldu bir lise oraya yazdırdı Elif'i . Her sabah güneş bile daha uyanmamış,doğmaya erinirken uyanırdı Yusuf Amca. Hazırlardı okuluna biricik kızı Elif'ini. Kendisi tarardı saçlarını , kimseye koklatmazdı kokusunu ,sırtında taşırdı kızını ayakkabısı eskimesin, kimseye küçük düşmesin diye .Emekleri boşa çıkmamış ve Elif liseyi de başarıyla bitirmişti . Babasının başını yere eğdirmemişti, babasının kızı olduğunu ispat edercesine. Sıra gelmişti üniversiteye . Elif , Ankara'da okuyacaktı üniversiteyi . Hiç bilmedikleri ,adını bile radyodan duydukları o büyük şehirde . Yusuf amca , Afife teyze ve Elif bir döşek bir yorgan biraz da yiyeceklerle çıkmışlardı gurbetin yollarına . Başlarını sokacak bir ev buldular kendilerine . Elif'i üniversiteye yazdırdı Yusuf amca . Bir semer buldu çöpten, iki metre urganı bağladı birbirlerine. Semer ile urganı sıkıca vurdu sırtına ,semeri sıktı elleriyle amelelik yapmaya başladı .Yusuf amca , Afife teyze için ekmeği için her şeyden öte Elif'i için çabalıyordu . Okumuştü Elif. Babası gurur duyuyordu evladiyla. Köye döndüler Afife teyze ve Yusuf amca . Elif Ankara'da kalmıştı.. Artık bahar gelmişti Sarıkamış'a , artık sıcaktı gündüzler ve geceler . Köylü yaşlı evini onarmıştı Yusuf Amca'nın . Çok mutluydular ...

Çok yaşlanmıştı Yusuf amca , artık elinde baston bile itiraz ediyordu onun bu haline . Birkaç ay sonra yatağa düştü Yusuf amca . Elif'i arıyordu bulanık gören gözleri . Köylü haber verdi Elif 'e . Hemen yola çıktı Elif gözleri yaşlı.Yusuf kokuyordu hava, ağlıyordu tabiat, bitmiyordu yollar .Sabırla bekliyordu Yusuf Amca .Sanki Azrail de bilerek bekliyordu son bir kez görmesi için biricik kızını .Elif köye öyle bir geldi ki köylü utancından bakamıyordu yüzüne . Babasına koştu Elif , sarıldı boynuna , doya doya baktı kokladı babasını . Yusuf amca , Elif'ine baktı , sonra Azrail' e kaydı gözleri , bir de hayat arkadaşı biricik eşi Afife teyzeye baktı ve şu cümleyi söyledi , konuşmaya erinen dudakları: "Allah ikinizden de razı olsun."Kelime-i şehadet getirip ruhunu teslim etti . Herkes yastaydı . Elif köyüne , babasının evine yerleşti . Afife teyze de Yusuf amcanın hasretine dayanamayıp dört ay sonra ruhunu teslim etti .Yıllar sonra Elif Kars'ın valisi olmuştu .Artık köydeki bütün kızlar okuyordu , artık köydeki bütün kızların ismi Elif'ti ama hiç kimse Yusuf amca olamazdı ...

Ezgican YÜCEL
MAVİNİN ÇAĞRISI

Güneşin battığı,
Işıkların söndüğü,
Yıldızların kaydığı,
Bir yerdeyim şimdi.

Yıldızların bulutları aydınlattığı,
Birbirine aşkla, heyecanla ve tutkuyla
Sımsıkı bağlanmış olduğu,
Bir yerdeyim şimdi.

Bütün evrenin ona tutuklu olduğu,
Işık gibi parlayan ay.
Bulutların ve yıldızların ortasında,
Bir yerdeyim şimdi.

Güneşin doğduğu,
Ağaçların rüzgârlara esir olduğu,
Adına dünya denilen,
Bir yerdeyim şimdi.

Gözdenur KINACI

Sena Nur YILMAZ
AŞK

Aşk nedir, bilir misin?
Aşk, İbrahimce adanış,
İsmailce teslimiyettir.
Aşk, Yakub'un özlemi,
Yusuf'un imtihanıdır.

Aşk, Adem'le Havva'nın ayrılığı,
Ve tekrar buluşmasıdır cennette.
Aşk, Hatice gibi olabilmektir.
Aşk, Ebu'l As gibi durabilmektir.
Aşk, Aişe gibi sevebilmektir.
Aşk, peygamberimizi duyabilmektir.

Yağmur Fatma GÜNGÖR
NERDESİN

Tenhalarda ismini sayıkladığım ey can nerdesin!

Var olan ne ki bizi yokluğuyla üzenler var? Bazen günaha düştüğüm de oldu, sevaplara küstüğüm de. Bazen ölümlere sustuğum da oldu, kan kızıl kustuğum da. Konuşmaya gücüm yok, anlatmaya mecalim... Yazmak tek çare ama okusan da cevap veremezsin bilirim, beyhude beklerim. Neylersin benimki de umut işte. Razıyım seni uzaktan sevmelere. Gündüzlerden vazgeçip, düşümde biraz olsun seni görmeye razıyım. Ey suskunluğumun efendisi! Sustum dünyanın bütün yaşanmışlıklarına. Feryadım oldu sessizliğim, sana duyuramadığım âhımın inadına. Senin nârınla yanmayan her yürek eksikti, aşkın tamamına. Bana bir aşk verseydin, sana üstüne şahadet edilecek bir yürek verecektim. Unutma, mahşerde yüreğim senden sorulur. Terim akar, ölü tenlerin peşinden. Nereye baksam, kimden kaçırısam bakışlarımı hep güzel yüzüne düşer gözlerim. Havva'sını buldu Âdem Arş-ı Âlâ'da, benim ise her yürüyüşüm çıkar Arş-ı Âlâ'ya. Her kayboluşun ardından, kendimi aradıkça bende seni buldum. Değmemişken ellerim ellerine, ellerim oldun. Buluşmamışken gözlerinle, gözlerim oldun. Değmemişken tenine, en büyük günahım oldun. Benden öte, sen dünyamdaki cennetim oldun. Ne mutlu sevilene, sevip de kıymet verene.

Ey yar! Özlemin, bir adımda gözlerimi yola düşürmekse, bil ki sen gelmeden önce, seni göreceğim gözlerimi yürüdüğün yollara inci diye serdim. Rabbim! Acı çekmeye razıyım ama gözyaşlarım bende kalsın. Razıyım varlıkta yok olmaya, acı çekip kavrulmaya, kuyulara düşüp unutulmaya. Canım çekildikçe saf aşktan ibaret kalayım. Nefsimin oyunlarını görmeyip, gafletten kaçınayım. Aşk edep, iffet demektir. İffet sîretten sûrete nakşetmek demektir. Sonra edepli olana sûre sûre, âyet âyet aşk okumaktı dilsiz dudaksız. Ser kalbime vuslatın seccadesini, yüreğimde okunmamış bir âyetsin, oku beni. Günahımı al, günahına alınmam. Aşk, sessizlik içinde ayet biriktirmektir. Aşktan bahsettik, aşkı tanımıyorduk. Öldük, ölmüyorduk. Sevdik. Aslında kimin kimi sevdiğini bilmiyorduk...

Merve TÜRKEL
GÜZEL ANI "ANTALYA"

Saat 23:30 ve Antalya yolculuğu başlasın. Aslında ilk gidişim değildi ama heyecanımın sebebi anne ve babamın yanımda olmadığından olsa gerek. Ablamla beraber gitmiştik. Yolculuk boyu uyku tutmadı, doğal olarak müzik dinledim. Sabah 8 sularında oradaydık. Kahvaltıyı yaptıktan sonra biraz dinlendik. O gün hiçbir şey yapmadık. İkinci gün bir şelaleye gitmek istedik. Düden ve Manavgat şelalelerinden birine gidecektik oy çokluğu ile Düden Şelalesi'ni seçtik. Girişte pek şaşırmadım. Güzeldi ama farklı bir şeyler bekliyordum. İlerledikçe akan suyun esintisi yüzüme vuruyordu. Antalya'nın nemli havasından sonra böyle bir şeyle karşılaşmak iyi geldi. Anılarımızı birkaç fotoğrafa aktardıktan sonra şelalenin hemen yanında bulunan mağaraya girdik, karanlık ve bir o kadar da kasvetli bir ortamdı.

Oradan çıktıktan sonra tarihi çarşı ve kale kapısını görmek istedik. Çarşı gerçekten de tarihi çok güzel yansıtıyordu. Kale kapısı birkaç tane uzun sütunlardan ibaretti. Ama tarihi anlatmaya onlar bile yetiyordu. Yivli Minare olarak bilinen bir minare dikkatimizi çekti, mükemmel bir yapıya sahipti. Uzun yıllar önce yapılmış bir camii idi. Tarihi mekanlardan çıktıktan sonra çimlerin üzerine oturup deniz manzarasını izlemenin güzel olacağını düşündük.

Üçüncü günümüzde ormanlık alanda eğlenceli bir piknik yaptık. Daha sonra bir sahile gittik ve anın tadını çıkarttım fakat bu anı ölümsüzleştirmek istiyordum. Çünkü dört kardeş baş başa ilk tatilimizdi. Deniz bulanıktı ama sahilde az kişinin olması tam da istediğim şeydi. Doyasıya eğlendik. Ertesi günü evde geçirdik. Tatile ayrılan sürenin sonuna gelmiştik. Yine bir gece yolculuğuyla Ankara'ya gelerek tatili sonlandırdık. Geriye dört kardeşin güzel anıları kalmıştı

Can Esintisi
HAYAT

Günler gelip geçse de,
Ölüm alıp gitse de,
Hayaller toz duman olup bitse de,
Ömür devam ediyor.

Her gelen gün,
Ardına bakmadan gidiyor.
Kalan bu dünyada misafir kalıyor.
Ömür devam ediyor.

Hayat olmuş mürekkepten ibaret,
Her gelen karalıyor.
Hiç ardına bakmadan ,
Ömür devam ediyor.

Hayat ve hayaller bambaşka,
Yalnız yaşayan insan çok da,
Bir damla gözyaşı için,
Ömür devam ediyor.

İnsan boş varlıkmiş,
Yaradılışına aldanmış,
Yarın ölüm yok gibi,
Ömür devam ediyor.

Sümeyye Fatma ALBAYRAK
“BİZ” DİYEBİLMEK

Tutarsızlıkların bizleri kaygılandırmadığı , sorumsuzluk ve duyarsızlıkların normal hatta “akıllıca” bir alışkanlık olarak görüldüğü bir dönemde yaşıyoruz , tuhaf bir şekilde ...

Düşüncelerimizde var olanlarla hayat tarzlarımız arasında derin uçurumlar var . Geçmişten gelen değerlerimizle , bugün hayatımıza yön veren değerler arasında amacı belirsiz bir kavga yaşıyor hemen her gün ...

Duyarsızlığı , bencilliği ve ihtiyaçların tatminini öğütleyen değerler hakim hayatımıza . Kazanmak , hep kazanmak , hep tüketmek çağın ağır bir yükü omuzlarımızda . Bu ortamda manevi ve ahlaki değerler boşluğa düşüyor çoğu zaman ya da nostaljik bir anıt olarak hayatın kenarında bir köşede öylece duruyor sanki . Ahlaki değerlerin hayatın ötesinde bir vitrin malzemesine ya da tanıtım galerisindeki süs unsurlarına dönüşmesi ağır bir fatura çıkarıyor insanın karşısına .

Gündelik hayatımız ve etrafımızla ilişkilerimiz çoğunlukla güvensiz , bulanık , yapmacık , yüzeysel ve duygusuz bir zemine kaydı . Mesafeli duruşlar var şimdi hayatımızda . Ön yargılar, kuşku bakışlar ve dahası bir güven problemi yaşıyoruz hep beraber .Bu duvarı aşabilmek hatta yıkabilmek için “ben” değil “biz” diyebilmeyi hayat felsefemiz olarak benimsemeliyiz ki dostluk kavramını hayatımızda şeffaf bir biçimde yaşayabilelim .

Fatma Nur KILIÇ
RUHUMDA ÇANAKKALE

Görmeyi çok istediğim bir şehir vardı: Çanakkale. Gidenler hep anlatırdı.Ben de hep oraya gittiğimi hayal ederdim. Bir gün Çanakkale gezisi olduğunu duydum.Sonunda hayalim gerçek olacaktı.Gitmek için sabırsızlanıyordum.O gün geldiğinde heyecandan yerimde duramıyordum.Ve artık yola çıkmıştık. Çanakkale’ye sabah ulaştık. Deniz masmavi parlıyordu. Sanki etrafta gülücükler uçuşuyordu. Bize Çanakkale’yi anlatıp, bu güzel yerleri tanıtmayı için bir rehber geldi. Gezmeye başladığımızda rehberimiz bize bilgi veriyor, hikayeler anlatıyordu. O anlattıkça merakım artıyordu ve daha çok heyecanlanıyordum. Rehberimizin anlattığı hikayelerin içindeydim sanki. Özellikle bir hikaye çok ilgimi çekmişti. Hikayede bir çiftçi tarlasını sürerken şehit olmuş bir asker görüyor. Askerin yanında saat ve testi var. Çiftçi askeri toprağa gömüyor. Saati ve testi hatıra kalsın diye evine götürüyor. Askeri gömdüğü o günden sonra onu her gün rüyasında görüyor. Bir gün rüyasında o asker gelip kapıyı çalıyor. Çiftçi adam askeri karşısında görünce çok şaşırıyor. Asker : “Sen benim testimi ve saatimi niye aldın? Ben saatimle namaz vakitlerine bakıyordum, testimdeki suyla da abdest alıyordum.” diyor. Çiftçi o rüyadan sonra testi ve saati alıp mezarın başına gidiyor. Mezarı açıp saati ve testi yerine bırakıyor. Bu hikaye beni çok etkiledi ve işte o anda anladım neden başka şehir değil de Çanakkale...

İMTİYAZ SAHİBİ

Özlem KALAY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra KORKU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Serap GEÇİT

GÖRSEL DANIŞMAN

Rabia DEMİRBAŞ

YAYIN KURULU

ELİF ÇOÇAK
BERFİN ÖZKAN
NUR SİMA UZUN
MELİKE AŞAR
KÜBRA ÖZTÜRK

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Atatürk Mah. Fecir Sok. No2

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41